

Tips van ex-vloekers en schelders en ex-pesters

Beste leerling,

Hieronder staan verschillende reactie van jongeren. Zij willen je heel graag vertellen waarom zij gestopt zijn met vloeken en schelden en discrimineren en racisme en pesten. Een reactie van één van deze jongeren: 'Wij hebben situaties meegemaakt die zo'n indruk op ons hebben gemaakt, dat we gestopt zijn met respectloos gedrag naar anderen. We hopen dat je onze ervaringen wilt lezen en er over na wilt denken. Voor ons zijn dit in elk geval redenen geweest om te stoppen met dit respectloze gedrag naar anderen!'

Onze namen zijn niet echt maar verzonnen. Dit hebben we gedaan om te voorkomen dat je weet om wie het gaat. Het gaat namelijk niet om ons maar om de lessen die wij geleerd hebben uit deze situaties. Hopelijk leer jij van onze nare ervaringen.

Pim

Mijn naam is Pim. Ik was 15 jaar oud toen het volgende gebeurde. Een brugklasleerling mocht een petje van de schoolleiding dragen (normaal is dit op school verboden) omdat hij kaal was geworden van de chemokuren. Hij had namelijk kanker. In de pauze trok ik op de gang zijn petje van zijn hoofd en zei dat je op school geen petjes mocht dragen. Toen zag ik dat hij kaal was. De jongen begon te huilen en zei dat hij dat mocht omdat hij kanker had en kaal was door de chemokuren. Ik begon toen lachend zijn petje in de lucht te gooien en schold hem uit voor kankerkop. Een docent had het gezien en riep mij op het matje. Ik kreeg de volgende straf. Diezelfde avond moest ik bij deze jongen thuis mijn excuses aanbieden. Dat vond ik echt heel moeilijk, maar ik heb het gedaan! We hadden een goed gesprek bij hem thuis op de bank. Ook moest ik een werkstuk maken over kinderen met kanker. Tijdens het maken van dit werkstuk heb ik echt heel veel geleerd. Daarna heb ik een gesprek gehad met die jongen en met de docent. Ik heb verteld dat ik mij nu heel erg schaamde voor mijn respectloze gedrag en scheldwoord. Ik heb me voorgenomen om voortaan niet meer te schelden met kanker en anderen daarop aan te spreken. Dit is voor mij een belangrijke levensles geworden.

Kees

Mijn naam is Kees. Ik ben 13 jaar oud. Nog niet zolang geleden heb ik iets stoms uitgehaald waar ik echt heel erg veel spijt van heb. In de pauze botste ik tegen een andere jongen aan. Hij zei dat ik moest opletten waar ik liep. Toen raakte ik geïrriteerd en zei dat hij kon doodvallen. Deze jongen begon direct te huilen. Ik lachte hem uit en zei dat hij een watje was. Toen ik wegliep kwam er een meisje naar mij toe en vertelde waarom haar klasgenoot begon te huilen. Ze zei dat zijn vader in de bouw was doodgefallen. Zijn vader is als metselaar van een hoge stijger afgefallen en deze val heeft hij niet overleefd. Toen ik dit hoorde, baalde ik er heel erg van. Tijdens de volgende les kon ik mijn gedachten er niet bij houden omdat ik steeds moest denken aan deze jongen met zijn verdriet. Na schooltijd heb ik hem opgewacht. Toen hij er aan kwam heb ik hem gezegd dat ik er spijt van had dat ik had gezegd dat hij kon doodvallen. Ook vertelde ik hem dat een meisje uit zijn klas dit had gezegd van zijn vader. Ik bood mijn excuses aan. We hebben elkaar een hand gegeven en zijn samen naar huis gefietst. Voor mij was dit een belangrijke les om nooit meer te vergeten.

Marie

Mijn naam is Marie en ik ben 16 jaar oud. Tijdens de gastles van een meneer van KlasseTaal hadden we een discussie over het scheldwoord kanker. Ik gaf toen aan dat ik het nonsens vond dat mensen daar moeilijk over konden doen. We leven in een land met vrijheid van meningsuiting zei ik, dus mag ik daar mee schelden als ik dat wil! Een meisje in de klas zei dat ze dat heel vervelend vond en vroeg of ik dan geen rekening wilde houden met leerlingen die dat hebben meegemaakt! Ik zei toen: 'als ze zich aan mij irriteren, dan gaan ze toch ergens anders staan!' Het jaar daarna is mijn moeder aan kanker overleden. Toen ik hoorde dat deze meneer van KlasseTaal weer op school was, heb ik hem opgezocht. Ik vroeg of hij mij nog kende. Hij herinnerde zich onze discussie nog. Ik begon toen eerlijk gezegd te huilen en vertelde hem dat mijn moeder kortgeleden was overleden aan kanker. Ook vertelde ik hem dat ik er heel erg spijt van had dat ik zoveel leerlingen en andere mensen buiten school, had gekwetst met mijn scheldgedrag. Ik heb deze meneer gezegd dat ik niet meer wil schelden met het woord kanker. Ik wil anderen hiermee niet meer kwetsen. Dit woord zit voortaan vast aan mijn moeder. Dat kan ik nooit meer los zien. Nu raakt het mij als een ander hiermee scheldt.

Dirk

Mijn naam is Dirk en ik ben 13 jaar oud. Enkele dagen na het begin van het schooljaar kwam een meisje uit mijn klas naar mij toe in de pauze. Ze zei dat ze in God geloofde en dat Jezus Zijn Zoon heel belangrijk voor haar was. Ze zei dat ze het heel vervelend vond dat ik zoveel vloekte met de naam van God en Jezus. Ze vroeg of ik daar rekening mee wilde houden. Ik vroeg haar waar ze zich mee bemoeide. Ik begon gelijk tegen haar te vloeken. Ze liep toen teleurgesteld en zwijgend weg. Toen ik haar zo zag gaan voelde ik mij heel stoer. Telkens als ik haar tegen kwam begon ik te vloeken met Gods Naam. Ik heb een broertje met het syndroom van Down. Ik kan er eigenlijk niet zo goed tegen als iemand daarmee scheldt. Op mijn bed moest ik daar aan denken toen ik weer terug dacht aan de vraag van mijn klasgenoot. Op dat moment had ik er spijt van. Ik had besloten om de volgende dag mijn excuses aan te bieden en te zeggen dat ik er spijt van had. Ze reageerde de andere dag heel blij op mijn reactie. Ze vroeg waarom ik er nu anders over dacht. Ik vertelde haar van mijn broertje met het Down syndroom. Ze stelde voor om samen een spreekbeurt te houden over kwetsende woorden als we een keer een spreekbeurt moesten houden. Dat hebben we toen afgesproken. Ik heb niet meer gevloekt met de Naam van God en Jezus. Voortaan houd ik daar rekening mee ook al geloof ik er zelf niet in. We hebben nu samen mooie gesprekken over haar geloof en over mijn broertje met Down syndroom.

Janneke

Mijn naam is Janneke en ik ben 14 jaar. In mijn nieuwe klas zat een heel dik meisje. Een andere leerling vroeg in de pauze aan haar of zij veel bij de McDonalds kwam. Ze vroeg waarom. Omdat je zo dik bent. Dat komt zeker omdat je heel veel hamburgers eet. Ik moest toen heel erg lachen om die opmerking. Ik zag dat het meisje het helemaal niet leuk vond. Ik vond het juist wel heel leuk. Vanaf die dag noemde ik haar voortaan: hamburger! Elke dag schold ik haar uit voor hamburger! Op een middag was zij aan de beurt voor een spreekbeurt. Ze vertelde toen over haar ziekte waarmee ze was geboren. Ze vertelde dat ze door haar ziekte steeds dikker zou worden. Lijnen hielp niet. Een dieet hielp niet. Sporten kon ze niet. Ze zei dat ze het hier heel moeilijk mee had. Ze was jaloers op meisjes die er heel slank uitzagen. Ook vertelde ze dat ze misschien door haar ziekte niet oud zou worden en dat ze het heel moeilijk vond om dat te weten. Tijdens de les wilde ik wel wegkruipen van schaamte. Steeds moest ik denken aan het scheldwoord hamburger. Ik voelde mij heel ongemakkelijk tijdens deze les. Na de les heb ik geen hamburger meer geroepen. Maar een stemmetje in mij zei dat ik naar

haar toe moest gaan om mijn excuses aan te bieden. Dat was nog niet zo gemakkelijk. Daar heb ik dagen over gedaan. Tenslotte heb ik toch de stoute schoenen aangetrokken en ben ik op haar afgestapt in de pauze. Ik heb haar gezegd dat ik er spijt van had. Ze kreeg een grote lach op haar gezicht. Dankjewel zei ze. Daar ben ik heel blij mee. Ik vind het heel moedig van je dat je naar mij bent toegekomen. Dankjewel voor je respect en begrip. Daarna was ik zelf ook heel trots en blij. Deze ervaring heeft er voor gezorgd dat ik nu niemand meer pest. Wat die ander ook heeft. Ik wil zelf ook niet gepest worden. Deze ervaring heeft mij veel geleerd.

Rieneke

Mijn naam is Rieneke en ik ben 13 jaar oud. Ik schold altijd met het woord Tering. Tijdens een les kregen wij een gastspreker uit India. Deze mevrouw werkte voor een hulpverleningsorganisatie. Dagelijks werkte zij in een opvangkamp waar honderdduizenden mensen zaten die geen huis hadden. Dagelijks stierven er honderden baby's, peuters en kleuters en oudere mensen door uitputting aan Tyfus en Cholera en Tuberculose. Ze vertelde wat Tuberculose precies was. Een bacterie die de longen van mensen kapot maakt. Kinderen die Tuberculose hebben kunnen niet meer stoppen met hoesten en hoesten ook bloed op. Ze krijgen het steeds benauwder omdat hun longen kapot gaan. Als ze geen hulp ontvangen dat sterven ze. Deze hulpverlener liet plaatjes van het kamp zien. Ook liet ze kinderen en baby's zien die leden aan Tuberculose. Het maakte veel indruk op ons. Ik was erg blij dat ik niet in zo'n kamp hoefde te leven met alle risico's om zo'n ziekte op te lopen. Toen schrok ik heel erg. Deze mevrouw vertelde dat het ouderwetse woord voor Tuberculose, Tering was. Dus als mensen schelden met tering, dan hebben ze het over een heel dodelijke ziekte. Help, dacht ik. Dat woord gebruik ik meerdere keren per dag. Ik heb me toen voorgenomen om geen tering meer te roepen. Wat was ik blij dat ik deze gastles had gekregen. Ik heb er veel van geleerd. Ik zeg voortaan geen Tering meer.